

szem, idő kell, és bizony több esetben későn érek az illemhelyre – amint lépegetek, minden lépés szül valamit, tehát nem jó idősnek lenni!

Üdvözlöm önöket: Csató Endréné, 2400 Dunaújváros, Szabadság út 6. fsz. 2. sz.
Még utólag közlöm: Csató maláriás volt, nem soká éltünk együtt, meghalt.

(Özv. Csató Endréné ezzel az írással megnyerte a Munkaügyi Minisztérium Egyenlő Esélyek Titkársága által 1997 őszén meghirdetett „Egy nő válasza” című pályázatot.)

Petőcz András

ORLANDO EMLÉKEZIK

Férfi voltam, aztán: fanfárok
szóltak, mindenütt – Nem.
Újból kezdem: férfi voltam, valamikor,
pontosabban, fiú. Vagyis: *nemem*
kétségtelen volt, játékként *tehát*
gerendára kötött szaracén fejet
vagdostam szablyámmal, száraz,
durva hajfürt függött a kókuszdió
forma fejen, holdvilágban, idegen
szélben.

Férfi voltam. Illetve *fiú*,
fanfárok nem szóltak semerre sem,
tettem a dolgom, készültem nemes
feladatra, mindarra, amire férfi
készülhet itt, kegyvesztett
szomorúságban.

Férfi voltam,
akkor, mikor még volt értelme
ennek a szónak: *férfi*. Őseim
birtokot szereztek, mert volt
még erejük, bátorságuk, és tudták,
mi az a *szerzés*. Fiúként erős és vad
férfinak készültem én is, miként
az apám, nagyapám és mások,
kiket őseimként tisztelve változatlan,
bár harcukat nem érzem magaménak.

Férfi voltam. Aztán egy nap:
fanfárok szóltak körülöttem,
ismeretlen, idegen tájon szóltak
a kürtök; és:

megszülettem.

Igazságot! Igazságot!, harsogták
körülöttem a kürtök, a trombiták
zajában aligha figyeltem testem
rezdüléseit, alig-alig láttam meg
meztelen testem különös, gyönyörű
simaságát.

Igazságot! Igazságot!
harsogták a kürtök, és alig láttam
a testem – Érintésére viszont
öntudatlan is: vágyakoztam.

Richard Brautigan

NOVELLÁK

Füzéki Eszter fordításai

Szükség van kertekre

Amikor odaértem, megint éppen az oroszlánt temették a kertben. Mint rendesen, sielve és teljesen szakszerűtlenül ásták a gödröt, amibe nemigen fér bele egy oroszlán, és megpróbálták bepaszírozni egy vacak kis gödörbe.

Az oroszlán, mint rendesen, elég sztoikusán fogadta a dolgot. Mivel az elmúlt két évben legalább ötvenszer temették el, az oroszlán már hozzászokott, hogy eltemetik a kertben.

Emlékszem, amikor először temették el. Nem tudta, mi történik. Akkor fiatalabb oroszlán volt, ijedt és zavarodott, de most tudta, hogy mi történik, mert idősebb oroszlán volt, és már annyiszor eltemették.

Kissé unatkozni látszott, amikor mellkasán összefonták mancsait, és elkezdtek földet szórni a pofájába.

Teljesen reménytelen volt. Az oroszlán semmiképp sem fér bele a gödörbe. Korábban sem fért bele a kertben ásott gödörbe, és ezután sem fog. Egyszerűen nem tudnak elég nagy gödröt ásni, hogy eltemessék azt az oroszlánt.

– Sziasztok! – mondtam. – Az a gödör túl kicsi!

– Szia! – mondták. – Nem kicsi.

Már két éve ez volt megszokott üdvözlésünk.

Ott álltam, és vagy egy óráig néztem őket, ahogy elkeseredetten kínlódnak, hogy eltemessék az oroszlánt, de csak egynegyedét tudták eltemetni, aztán undorkodva feladták, álldigáltak, és egymást hibáztatták, hogy nem ástak elég nagy gödröt.

– Miért nem csináltok itt egy kertet jövőre? – kérdeztem. – Ez a talaj jónak néz ki répatermesztésre.

Nem gondolták, hogy ez nagyon vicces.